

současné rusistiky uvedl jak politickou situaci, tak i celkovou atmosféru v akademickém prostředí.

Věříme, že se z Brněnského rusistického kolokvia na půdě Filozofické fakulty FF MU stane tradice a že v budoucnu se uskuteční další a další podobná setkání odborníků z Česka, ale i ze zahraničí. Sborník příspěvků účastníků kolokvia bude publikován do konce roku 2016.

Lenka Paučová

Bolestná zpráva

Ta zpráva mne šokovala. Mladá, krásná, talentovaná, úspěšná. Právě získala místo odborné asistentky na Varšavské univerzitě, kde nastoupila v polovině září r. 2015, když před tím 13. 2. 2014 s výborným hodnocením školitele i recenzentů obhájila na Ústavu slavistiky FF MU titul Ph.D.

Inna Panek – badatelka rusko-ukrajinského původu, žijící trvale v polské Zelené Hoře (Zielona Góra), zkoumala ve své práci *Poezie slov a barev v éře modernismu* modernu z několika zorných úhlů: 1) filozofického; 2) genderového; 3) lingvistického; 4) výtvarného; 5) ekfrastického. Koncepti syntézy, charakteristické pro modernismus, analyzovala jak z hlediska mužského (V. Solovjev, A. Blok, A. Belyj, V. Brjusov), tak ženského (A. Achmatovová, M. Cvetajevová a Z. Gippius) pohledu na svět. V širše koncipovaném kontextu věnovala pozornost „výtvarné a literární mixáži“ (M. Chagall – A. Achmatovová; M. Vrubeľ – M. Cvetajevová; L. Bakst – Z. Gippius), i časoprostorovému sepětí mezi poezií a malířstvím. Analýza barevného vidění v básnictví umožnila autorce nahlédnout i do existenciálních poloh tvorby vytypovaných autorů. Inna Panek tak mohla uplatnit vlastní dvojí vzdělání: filologické i výtvarné, násobené tím, že byla současně aktivně působící talentovaná malířka. Navázala tak na jedno ze zaměření Ústavu slavistiky na mezidisciplinární výzkum z oblasti ekfráze, v daném kontextu zejména na vzájemný vztah mezi literaturou a výtvarným uměním, který byl zvláště na přelomu 19. a 20. století – za doby ruské moderny a avantgardy – velmi výrazný. Svůj výzkum badatelka zúročila v řadě publikovaných statí. K jejímu průniku do polské slavistiky napomohla její častá účast na mezinárodních konferencích, jichž se zvláště v posledním roce svého studia i po jeho skončení hojně zúčastňovala, stejně jako akcí pořádaných v Brně.

Inna Panek zprostředkovala i užší spolupráci s badateli z Filologické fakulty Zelenohorské univerzity, s níž má Ústav slavistiky blízký vztah i prostřednictvím Erasmu. V rámci výměny badatelů se někteří vyučující ze Zelené Hory zúčastňují

mezinárodních konferencí, pořádaných každé dva roky Ústavem slavistiky v Brně, a posílají nám svou novou vědeckou produkci.

A pak se to stalo. V bývalém zaměstnání na magistrátu Zelené Hory došlo k finančním nesrovnalostem. Inna Panek důvěřovala zahraničním partnerům, s nimiž byla v obchodním styku, a ti ji podvedli. Následoval rutinní soud, který ji nemohl nijak hlouběji postihnout. Přesto ji zaplavily obavy, aby nepřišla o nové zaměstnání. Místo klidu k práci ve vzdálené Varšavě, kam zatím jezdila sama, ji neustále pronásledovaly obavy, co bude dál. Nečekaný kolaps vyvolal deprese, znásobené i komplikacemi v rodinných vztazích. O její pětiletou holčičku se zatím starala rodina jejího partnera, jenž zůstal v Zelené Hoře. Nová práce přinesla řadu starostí, ale bylo to přesně to, co chtěla Inna Panek vždy dělat. Pracovní přetížení a narůstající psychický tlak v důsledku všeho však způsobily krizi. Badatelka se ocitla na psychiatrii. Brala silná antidepresiva. Často mi v té době volávala. Snažila jsem se ji uklidňovat, její obavy však dostoupily takové fáze, že se dokonce obávala, aby ji okolnosti nezbavily titulu získaného v Brně. Přitom to nikdy neměla lehké. Na konzultace i výuku, kterou zde konala v rámci svého doktorského studia, ji vozival v době jejich harmonického vztahu její partner. Později konstatovala, že to bylo nejšťastnější období jejího života, a těšila se, že se k nám zase vypraví. Bohužel se tak již nestane.

31. května 2016 na ni deprese dolehly s takovou silou, že jejich tíží nevydržela a dobrovolně odešla ze života. Bylo jí pouhých čtyřicet let a pochovali ji v Zelené Hoře 7. června 2016 v době paradoxně tak plné slunce. Pro mne jako její školitelku a domnívám se i blízkou přítelkyni je to šok. Zůstala po ní nádherná a talentovaná holčička, jež se bude po celý život otáčet za její podobou mizející v dálce jako slunečnice za sluncem. Paradoxní je, že podobné pocity zažívala i sama Inna Panek, jejíž matka nesnesla pohanu znásilnění při náhodném autostopu a volila rovněž krajní řešení. Nevím, jak se vyrovnat s tím, že takto nešťastně a zbytečně končí již druhý mladý člověk na začátku vědecké dráhy, k jejímuž startu jsem oba připravovala. Žijeme v podivné době. Můžeme všechno a ztroskotáváme kvůli ztrátě těch základních životních hodnot – lásky, důvěry a víry v sama sebe.

Danuše Kšicová